

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5544/22
13.6.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Мирковић, адвокат из Велике Планае, улица Светосавска број 1, против тужених ББ и ВВ из ..., чији је пуномоћник адвокат Зоран Јевтић из Смедеревске Паланке, улица Шулејићева број 10/4, ради предаје у државину, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани П 581/18 од 22.06.2022. године, након одржане расправе пред другостепеним судом, закључене на рочишту за главну расправу дана 13.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани П 581/18 од 22.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженима накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 20.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбија се тужбени захтев тужиоца да се утврди да су тужени складирањем дела своје тракторске тањираче на северном делу тужиоцеве парцеле број ... заузели државину тужиоцеве парцеле, у укупној површини од 0,58 квм, у мерама и границама ближе означеним на скици увиђаја лица места судског вештака за геодезију, маст. инж. геодезије Милана Трифуновића од дана 15.03.2022. године, површине која је означеним детаљним тачкама и то: од детаљне тачке број 10, која представља југозападни део тракторске тањираче тужених према истоку у дужини од 1,66 м до детаљне тачке број 9, која представља југоисточни део тракторске тањираче тужених, па од детаљне тачке број 9 према северу у дужини од 0,40 метара до детаљне тачке број 8, па од детаљне тачке број 8 према западу у дужини од 1,66 метара до детаљне тачке број 7 и од детаљне тачке број 7 према југу у дужини од 0,30 метара до детаљне тачке број 10, а да се обавезу тужени да заузету површину

к.п.број ... КО ... у границама и мерама ближе описаним напред наведеним детаљним тачкама, предају тужиоцу у државину, те да се убудуће клоне од сваког или сличног присвајања тужиочеве парцеле. Ставом другим изреке одбија се тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су тужени постављањем два метална стуба и њиховим припајањем оградом, заузели северни део тужиочеве парцеле број ... КО ... у простору између тужиочевог живинарника и катастарске међе са кат.парцелом број ... у границама и мерама ближе означеним на скици увиђаја лица места судског вештака за геодезију Слободана Трифуновића од 01.03.2016. године, а која површина је означена детаљним тачкама и то почев од зида од цигала ка северу у дужини од 0,30 до металног стуба означеног бројем 2, па даље од металног стуба број 2 у дужини од 0,84 метара ка северу до металног стуба означеног бројем 1, па од металног стуба означеног бројем 1 ка северу у дужини од 0,61 метар до кат.међе са к.п.број ... КО ..., па даље ка истоку у дужини од 6,40 метара до западног дела коша тужених, па даље од источног дела коша тужених, ка истоку у дужини од 1,20 метара до детаљне тачке број 4, па од детаљне тачке број 4 ка истоку у дужини од 0,80 метара до детаљне тачке број 5, па даље од детаљне тачке број 5 ка истоку у дужини од 26,5 метара до детаљне тачке број 11, па од детаљне тачке број 11 ка југу у дужини од 0,25 метара до зида од цигала, па даље ка западу до детаљне тачке број 21, па од детаљне тачке број 21 ка западу у дужини од 8,50 метара до детаљне тачке број 20, па даље од детаљне тачке број 20 ка западу, металног стуба означеног бројем 2, те се тужени обавезу да поврате државинско стање кат.парцеле број ... у означеном простору на тај начин што ће уклонити постављене металне стубове и ограду, те означену површину предати тужиоцу у државину, као и да се убудуће уздржавају од оваквог или сличног заузећа тужиочеве државине. Ставом трећим обавезује се тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка солидарно исплати износ од 222.750,00 динара.

Против наведене пресуде, побијајући је у целости, жалбу је благовремено изјавио тужилац због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у границама законских овлашћења из чл.386 Закона о парничном поступку - ЗПП-а (Сл. гласник РС 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон) те оценио да је сагласно чл.383 став 3 ЗПП-а у овом поступку било нужно отворити расправу пред другостепеним судом, јер је првостепена пресуда већ једанпут укинута, а ради правилног утврђења чињеничног стања је било потребно да се пред другостепеним судом понове већ изведени докази.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП-а на које Апелациони суд пази по службеној дужности нити се жалбом тужиоца указује на постојање неке друге битне повреде која је била или могла бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

На одржаној расправи у доказном поступку Апелациони суд је поново извео доказе који су изведени пред првостепеним судом, саслушао странке, те након њихове оцене, у складу са одредбом члана 8 ЗПП-а утврдио следеће чињенично стање.

Дана 29.12.1960. године закључен уговор о купопродаји Ов број 1880/60 између ГГ из ..., као купца и ДД из ..., као продавца, кат. парцела број ... и ...КО ... Према стању

у листу непокретности ... КО ... на наведеним парцелама уписана је као власница тужена ББ. Међу странкама је неспорно да је тужилац власник к.п.... и ..., обе КО ..., да се наведена парцела граничи са парцелама тужене, као и да се кат.међа, коју је показао геометар приликом изласка на лице места још 2005. године, не поклапа са фактичком међом која је постојала и која данас постоји на терену од када се отац тужене 1960. године доселио и изградио на наведеном плацу кућу, кош и друге објекте. Међу странкама су вођени спорови само за сметање поседа и државинске тужбе у овом спору, а није вођен ниједан спор у погледу важности катастарске или фактичке међе. У поступку П 511/11 пред истим првостепеним судом странке воде спор којим се тражи утврђење да су дана 10.04.2004. године на североисточном делу тужиоцевог плаца кат.парцеле ... КО ... на месту на коме су претходно порушили тужиоцев зид од цигала и поставили два парапета, један на источној, један на западној страни и то без правног основа, према свом кошу припојили без правног основа својој парцели и део парцеле тужиоца.

Између парничних странака неспорно је да се целом дужином између њихових парцела налази зид од цигле, а у току поступка је утврђено да овај зид представља фактичку међу која се не поклапа са катастарском међом. У овом поступку тужилац тражи да се катастарска међа поштује и део непокретности иза зида врати њему у државину, док тужени инсистирају на фактичкој међи и указују да су они користили одувек свој део плаца све до зида фактичке међе.

Из исказа парничних странака у првостепеном поступку и саслушаних сведока првостепени суд је утврдио да друготужени преко 30 година живи на к.п.број ..., заједно са првотуженом, супругом ББ, да је она ову парцелу наследила од оца који је преминуо 2002. године, као и да је друготужени ВВ, на спорном делу земљишта одложио покретне ствари прикључне машине и поставио металне стубове, да механизација представља њихову заједничку имовину, а да је друготужени лично постављао и спорне металне стубове, па је са тих разлога одбијен приговор недостатка пасивне легитимације на страни друготуженог. Тужени су се у току поступка бранили приговором да су путем савесне државине уз протек одговарајућег времена стекли одређена права на делу непокретности на којој је тужилац уписан као власник и да сходно томе, пошто наведени део непокретности, како лично, тако и преко свог правног претходника, користе дуже од 60 година, имају право да на том делу непокретности одлажу своје ствари. Саслушан у својству парничне странке тужилац се изјаснио да су тужени пољопривредне машине одлагали на делу његовог плаца, који није ограђен и који је он оставио да би могао да поправља своју ограду, да се ради о његовој парцели која се налази одмах поред парцеле првотужене, а да се између спорног дела непокретности од неспорног дела његове парцеле налази зид од цигле, који је изграђен још 1954. године, који су зидали тужилац и његов покојни отац. Тужилац је објаснио да је наведени зид тада постављен из разлога јер се у том тренутку парцела тужених користила као пољопривредно земљиште и иста се заоравала, па је наведени зид требало да користи као брана и заштита, да се приликом орања земљиште не набацује на кућни плац тужиоца. Према изјави тужиоца, као парничне странке, никада није било спорно да је зид увучен у његову парцелу и да он може са друге стране зида да обилази своју парцелу и да по потреби врши поправку зида. Правни претходник тужене није знао где се налази катастарска међа, али се никада није ни противио да тужилац улази у двориште оца првотужене, како би дошао са друге стране зида кад год је имао потребе

за тим. Такође, отац првотужене је градио кош који је делом постављен и на парцели тужиоца, а тужилац се томе није противио, наводећи да је са оцем првотужене био у добрим односима. Тужилац се даље изјашњава да је још за живота пок.ГГ, ББ оца, изводио геометра који је показао где се налази катастарска међа, тако да је та чињеница покојном ГГ морала бити позната. Напоменуо је и да је свој део плаца са друге стране зида користио за време живота ББ оца, иако је зид представљао фактичку међу, а да после његове смрти тамо није одлазио, јер су поремећени односи између странака, па како су тужени неспорно постављали одређене пољопривредне машине на делу и у границама катастарске парцеле која је власништво тужиоца и како су на његовој парцели постављали металне стубове, он је приморан да тражи заштиту свог права својине. Изјаснио се и да зид који је постављен 1954. године стоји на истом месту где се и сада налази, а да је кош градио отац првотужене 1960. или 1961. године и да се он градњи тог коша није противио. Тужена, саслушана у првостепеном поступку, навела је да је њен отац купио парцелу која се сада налази у њеној државини још 1960. године, да је одмах почео ту да гради, када се са својом породицом доселио 1964. године, те да је од када првотужена зна за себе зид на међи између парцела парничних странака, при чему првотуженој није познато ко је и зашто градио зид. Отац јој о међи никада није причао, а да ли му је било познато где се налази катастарска међа и да се фактички катастарске међе не поклапају, њој то није у знању. Отац тужене је, за живота, своју парцелу увек користио до зида, који је представљао међу између парничних странака, а на исти начин парцелу су наставили да користе тужени. Комплетан простор своје парцеле до предметног зида одржавали су тужени, а тужилац никада, па ни за живота оца тужене, није улазио у њихово двориште да би било шта радио на простору поред зида из парцеле која се налази у државини тужених. Негирала је да је тужилац на било који начин поправљао зид, а учинила је неспорним да су на спорном делу парцеле тужени одлагали тањирачу и друге пољопривредне машине и да су их уклонили пре отприлике пет година, када су их продали. Учинила је неспорним и да је друготужени поставио два метална стуба, такође на парцели која се налазила до зида, који је касније на том делу био порушен, а са жељом да на истом месту где се налазио зид оградне тај простор, како би заштитили своју непокретност. Саслушан у својству парничне странке у првостепеном поступку тужени ВВ се у свему придружио речи тужене, наводећи да око 30 година живи са њом на предметним парцелама, да између ових непокретности и парцела тужиоца фактичку међу представља зидана ограда од цигле, која се протеже целом дужином, да од како је он дошао та ограда није дирана, нити је било исправке међе и да је тужилац своју парцелу користио само до оградне, а да су тужени били у државини своје непокретности такође до зидане оградне. Није спорио да су на предметном делу парцеле одлагане одређене пољопривредне машине, јер их је ту држао и његов таст, наглашавајући да је зид постојао и по дубини парцеле иза живинарника и да га је срушио тужилац. Иначе, друготуженом је тек након 3-4 године после смрти оца првотужене, који је преминуо 2002. године, било познато да се фактичка и катастарска међа не поклапају. Сведок ЂЂ је навео да је од октобра 1969. године, када је први пут дошао у двориште тужених, уочио да између њихове парцеле и парцеле тужиоца постоји зид од цигала, да овај зид иде од главног пута, па по дубини парцеле у дужини од 20 метара, а да се затим ограда ломи мало око објекта тужиоца и даље наставља зидом од објекта тужиоца. Сведок ЕЕ изјаснио се да је упознат да је између парцела тужених и суседног плаца постоји зид који иде од главног пута до неке зграде, а да после те зграде постоји жичана ограда, да је затим постављена још нека зграда и да на крају нема оградне, а сведок ЖЖ је навео да му је познато да се између

парцела парничних странака налази ограда од цигли, али исти није у могућности да определи у којој дужини и куда иде та ограда. Сведок 33 се изјаснио да је још 1979. године, када је од тужиоца купио циглу, видео је да је његово двориште према парцели тужених целом дужином ограђено зидом од печене цигле, а да је тек касније из разговора са туженим Стајом сазнао да се зид не налази на кат.међи, већ да је на парцели тужиоца, да је таст друготуженог још 1960. године купио парцелу коју користи од тужених и да је на тој парцели зидао објекте сматрајући да је све до зида његова својина. Означени сведок никада није видео да тужилац користи део парцеле који се налази са друге стране зида, према дворишту тужених.

Првостепени суд је посебно ценио исказ тужиоца датог у својству парничне странке, па је његовој изјави поклатио поверење у делу исказа да је он власник к.п.број ... и к.п.број ... КО ..., да се његова парцела граничи са парцелом првотужене и да се на међи између парцела парничних странака налази зид од печене цигле. Такође је прихватио и његове наводе да је овај зид постављен 1954. године, да су га зидали он и његов покојни отац и да се од тада, па све до окончања овог поступка овај зид није мењао, односно да се фактичка међа није померала. Ове чињенице су између странака неспорне, по налажењу првостепеног суда, потврђене су исказима свих саслушаних сведока, а проистичу и из скице увиђаја вештака геометра Слободана Трифуновића од 01. новембра 2015. године, предате суду 01.03.2016. године. Првостепени суд је утврдио да је између странака неспорна и чињеница да је отац првотужене своју парцелу купио 1960. године, да је све до своје смрти 2022. године био у поседу непокретности, као и наводима тужиоца у делу где је исти навео да оцу првотужене није било познато где се налази катастарска међа. Ова чињеница између парничних странака није била спорна, а у прилог исте произлази и околност да је отац тужене изградио кош са тремом који се делимично налази и на парцели тужиоца, с тим да је он постављен тако да се налази до спорног зида који представља фактичку међу између странака. Из наведеног проистиче да је отац првотужене живео у уверењу да се његова парцела простире све до предметног зида који представља фактичку међу између парцела парничних странака, да је у тако затеченом стању купио предметну непокретност и да се приликом градње објекта руководио фактичком међом, те је и своје објекте, између осталог, поставио тако да исти не угрожавају фактичку међу, одакле проистиче да је своју непокретност користио све до фактичке међе. У противном, а нарочито имајући у виду њихове добросуседске односе за време живота оца првотужене, по логици ствари, отац првотужене сигурно не би градио свој објекат на парцели тужиоца да је знао да се фактичка и катастарска међа не поклапају. Према мишљењу првостепеног суда све ово указује да је отац првотужене био савестан држалац своје непокретности у чијој се државини налази од 1960. године, па све до своје смрти 2002. године, а да су после његове смрти тужени, као држаоци непокретности, а првотужена и као његов законски наследник, наставили на исти начин да користе предметну парцелу.

Првостепени суд није прихватио наводе тужиоца да је он увек своју непокретност користио до катастарске међе, дакле и са друге стране зида према дворишту тужених, јер овакви наводи нису били ничим доказани, а у супротности су исказима тужених и саслушаних сведока. Нико од саслушаних сведока није видео тужиоца да користи простор који се дефакто налази у дворишту тужених, са друге

стране зида у односу на његово двориште. Осим тога, на лицу места не постоје никаква обележја катастарске међе, а нелогично је и да неко на било који начин користи део земљишта у туђем дворишту, при чему не постоји никаква физичка веза између ограђеног дела дворишта тужиоца и спорног дела парцеле. Неприхватљиво је, јер ничим није доказано, ни да је тужилац одржавао управо тај спорни део непокретности који се налази између катастарске међе и зидане ограде у дворишту тужених. Управо постављање зида од чврстог материјала значило је да је тужилац оградио своју парцелу и тиме показао да је незаинтересован за преостали део непокретности до катастарске међе, а на шта, према мишљењу првостепеног суда, указује и чињеница да тужилац никада није уклонио постојећи зид, нити је покушао да било када, до овог поступка, успостави катастарску међу. Нису основани, по мишљењу првостепеног суда, ни наводи тужиоца који се накнадно изјаснио да је за живота отац првотужене био упознат где се налази фактичка међа, јер су ти наводи у супротности пре свега са исказом самог тужиоца, као парничне странке, а који је у том делу дао противречну изјаву. Првостепени суд је ценио као неосноване и наводе тужиоца да је за време живота пок. ГГ изводио геометра и да је геометар показао где је међа јер су тужени овакве наводе демантовали, а према стању у списима предмета геометар по приложеној скици излазио је дана 18.10.2005. године, дакле после смрти оца првотуженог који је преминуо 2002. године и када је записник поводом увиђаја поред тужиоца потписао и друготужени. Првостепени суд није прихватио ни изјаву тужиоца у делу да на месту где су постављени метални стубови не постоји зид од цигле, јер је у наведеном делу његова изјава у супротности са скицом увиђаја вештака геометра од 19.11.2015. године где се види да на месту где су постављени метални стубови постоји зид од цигле као фактичка међа између парцела. Првостепени суд је ценио и исказе тужених као парничних странака па је њима поклатио поверење у делу да се правни претходник тужених још од 1960. године налазио у државини парцела које сада користе тужени и да је наведене непокретности прибавио путем купопродаје који наводи су потврђени и уговором о купопродаји овереним пред Среским судом у Великој Плани под бројем Ов. бр. 1880/60 од 29.12.1960. године, те је из исказа тужених и саслушаних сведока првостепени суд утврдио да је од тада па све до своје смрти отац првотужене био у несметаној државини својих парцела и да је исте користио све до постојећег зида а да су после његове смрти ове парцеле наставиле на исти начин да користе тужени.

Према разлозима првостепеног суда, у време закључења уговора од 29.12.1960. године стицање својине одржајем није било регулисано позитивним прописима па се сходно члану 4 Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године имају применити одредбе грађанског законика из 1844. године који у Параграфу 929 прописује да се за непокретна добра као баштине, куће, њиве, ливаде, воћњаке, винограде или миљкове, изискује 24 године за застарелост ако је притежање без тапије ако је са тапијом у јавне књиге доста је 10 година. Након ступања на снагу Закона о основама својинско правних односа “Службени лист СФРЈ” бр. 6/80, 36/90 и “Службени лист СРЈ” бр. 29/96 материја одржаја регулисана одредбом члана 28.

Примењујући цитиране одредбе, првостепени суд је оценио да је покојни отац тужене од 1960. године имао савесну државину спорних непокретности, при чему је његова државина дела плаца који је споран имала обележја мирне и несметане државине будући да је све време био у уверењу да је његов, при чему није знао нити је према околностима случаја могао знати да ствар коју држи није његова што потврђује

исказ тужиоца, првостепени суд је применом члана 37 и 42 Закона о основама својинско правних односа оценио да је тужилац уписани власник КП бр. ...и КП бр. ... обе КО ..., али да како је у току поступка утврђено да је правни претходник првотужене када је купио плац 1960. године, као фактичку међу између парцела парничних странака затекао зид, да за време свог живота није знао да се фактичка и катастарска међа не поклапају, да му није било познато где се налази катастарска међа нити је до краја његовог живота излазио геометар који би поставио катастарску међу, а да се у поседу непокретности као савестан држалац налазио скоро 60 година све до своје смрти 2002. године, то је према оцени првостепеног суда још правни претходник првотужене испунио услов за стицање права својине путем одржаја на основу члана 28 став 4 Закона о основама својинско правних односа јер је у периоду од 1960. године до 2002. године био у мирној несметаној и савесној државини спорног дела парцеле, па како је првотужена његова ћерка и законска наследница, то је у моменту његове смрти заоставштина прешла на првотужену као његову наследницу, због чега је првотужена стекла својинска овлашћења и на спорном делу парцеле, због чега је тужбени захтев тужиоца неоснован. На другачију одлуку по мишљењу првостепеног суда није од значаја ни чињенично стање утврђено у предмету тог суда П 417/09 јер се ради о другом делу непокретности, где на међи између парничних странака не постоји зидана ограда.

У исказу пред другостепеним судом тужилац је навео, након предочавања фотографије која се налази у списима, да се ради о његовом земљишту иза ограде од цигле, те да су тужени ту стављали пољопривредну механизацију, а да је сада повремено стављају, да је био у добрим односима са оцем тужене тако да је у свако доба могао да уђе и да поправља зид, да наведена ограда постоји од 1954. године те да је отац тужене морао да зна где је катастарска међа, јер је поред зидане ограде постојала ограда од прошја, велики стубови од 2 метра који када иструле они се спусте, али да су ти стубови и даље постојали, те да је излазио рођак геометар док је отац тужене био жив а да је после ВВ изводио геометра ... па је сачињен записник који постоји у списима. На посебно питање суда зашто му је потребна парцела у делу тужених тужилац је изјавио да је то његова парцела. Тужилац је поред тога изјавио да 2 метална стуба сматра агресијом, те да је користио земљиште после смрти оца тужене све док нису постављени стубови, да не може да се сети тачног датума али да је до тада користио спорно земљиште, те да је са туженима имао више спорова, да њега никад нису тужили, а да се он увек само бранио тужбама. Тужилац је изјавио да је ограда прављена 1954. године, да је била негде око 160 до 170 центиметара висине, да је ширина 25 центиметара, да не постоји целом дужином његовог земљишта зидана ограда, те након што је тужиоцу предочен допунски налаз вештака исти изјавио да не може да се снађе на тој скици, а да након предочавања прве скице је истакао да се ради о означеним стварима поред коша. Тужилац је изјавио да се 20 година суди са туженима те да не може све то да памти, а истакао је и да није расправљена судски заоставштина иза смрти његове мајке где је он једини законски наследник а да сматра да је власник пошто се порез води на њега.

Тужена ББ је остала у свему код датог исказа у првостепеном поступку, те је навела да њен отац није знао где је фактичка, а где катастарска међа јер не би постављао кош, живинарник и трем за овце да је знао, да је исти преминуо 07.07.2002. године, да део парцеле до зидане ограде користи од смрти свог оца, да је пре тога он користио од 1960. године, да је он био власник, купио парцелу од ДД који му је продао

парцелу до зида те да за то да се међе не поклапају њен није ни знао, а да је она за то сазнала када је тужилац извео геометра након смрти њеног оца, да о томе није била обавештена, да није била ни кући када је тужилац позвао њеног супруга да му нешто потпише, а што њен супруг није ни могао да потпише јер је она власник. Након што је туженој предочена допунска скица увиђаја лица места тужена је изјавила да је користила део све до зида од цигле. Тужена је изјавила да их је тужилац тужио 14 пута, да је прву тужбу поднео када је део сењака изгорео 2004. или 2005. године, да је то била тужба за накнаду штете, те да није поднела тужбу да њено до зидане ограде јер јој је било доста суђења, 14 тужби је поднео против њих а да кредите и данас отплаћује, те да је њен адвокат долазио да се договоре, али да тужилац није хтео. Истакла је да је одбијен њихов захтев за сметање поседа, да је висина зида 160 центиметара, ширина 27 центиметра, те да су пољопривредне машине ставили са своје стране зида односно ограде од зидане цигле која представља фактичку међу, те је након што јој је предочена скица увиђаја лица места од 19.11.2015. године иста показала да се ради о зиду који је означен на скици као зид од цигала, те је истакла да на том растојању где је складиштила пољопривредне машине почев од улице ... па до краја парцеле ... не постоји било каква капија ни испуст да би тужилац могао да уђе у њену парцелу, да не постоји никаква капија, да тужилац није никада улазио, а да је нетачно и да је био са њеним оцем у добрим односима, те да тужилац ни за живота њеног покојног оца тужилац није улазио да остварује било какву радњу, а да се ограда не би обрушила да је улазио јер се ради о старом зиду који није поправљао.

Тужени ВВ је остао у свему код исказа са рочишта у првостепеном поступку од 22.06.2022. године у потпуности се придружио исказу своје супруге, те је истакао да је нетачно оно што је комшија рекао, да је 36 година у кући своје супруге, да му таст никада није рекао да се ту налази нека друга међа, осим зида који је затекао а који је зидан од цигле са малтером и одозго се налазило стакло, те да никада није затекао било какво прошје између спорне парцеле и зидане цигле, да је одлагао пољопривредну механизацију на гуме како не би трулило и покривао је исту, да је наставио да користи земљиште савесно као и његов таст, да је продао све пољопривредне машине да би покрили дугове, да су остале само гуме, а да је пре 6 година продао и прикључне машине. Истакао је да је геометар изашао у току 2005. или 2006. године с тим што не може тачно да се изјасни, да је његов таст користио двориште до ограде, да је он само наставио, да није имао проблема са тужиоцем његов таст нити му је неко сметао да зида кош и друге објекте близу зидане ограде од цигле, да се приликом градње тужилац није противио, те да је он ставио парапет са једне а други са друге стране а није се противио ни када се градио кош 1961. године пошто је купио плац 1960. године. Исти је истакао да се и пољопривредне машине и два метална стуба налазе са њихове стране зида близу коша и то зида зиданог од цигле. Није видео да тужилац било шта ради, јер се зид руши на све стране и на њихову и на његову страну.

Ради потпуне оцене изведених доказа, а имајући у виду жалбене наводе тужиоца, другостепени суд је отворио расправу ради оцене изведених доказа како био са сигурношћу оценио правилност закључка првостепеног суда, те је оценом свих изведених доказа, како у току првостепеног поступка, тако и поновним саслушањем странака у току отворене расправе, те њиховом оценом у складу са чланом 8 ЗПП-а Апелациони суд оценио да је правилан чињенично правни закључак првостепеног суда.

Оценом исказа парничних странака како у првостепеном поступку тако и на расправи пред другостепеним судом, те оценом исказа сведока у смислу члана 8 ЗПП утврђено је да је правилан закључак првостепеног суда да су тужени стекли по основу одржаја спорни део парцеле тужиоца, који је ценио као претходно питање поводом истакнутог приговора тужених, а ради оцене основаности тужбеног захтева.

Искази странака су у погледу постојања одржаја противречни а исказима тужиоца противрече искази сведока. Стога је оцена прибављених исказа нужно подразумевала анализу како сваког од њих засебно, тако и њихове међусобне повезаности, а цењена је и њихова сагласност са другим изведеним доказима, као и општи утисак који је свака од странака оставила на Апелациони суд приликом давања исказа. Осим оцене садржине исказа узето је у обзир и целокупно држање, као и процесно понашање странака у поступку.

На основу такве анализе оцењено је да се, као истинитом, може поклонити вера исказу тужиоца у делу у којем је исти прихватио и првостепени суд, а да се не може прихватити као јасан и уверљиво део који није прихватио ни првостепени суд, а то је да је тужилац од 1960. године, након постављања зида од цигле, користио као своју непокретност део парцеле која је чинила двориште тужених, а имајући у виду и да је његов исказ у супротности са исказима како тужених тако и саслушаних сведока, послебно имајући у виду да су наведени сведоци комшије којима су непосредно познате чињенице о којима сведоче, а који нису непосредно заинтересовани за исход спора ниједне од странака. Према уверењу већа које доноси ову одлуку исказ тужиоца се није могао у целости прихватити као убедљив, јер се одликује несигурношћу и недоследношћу а у одређеном делу садржи контрадикторне наводе, а оваква оцена исказа тужиоца, супротно жалбеним наводима, није доведена у сумњу ни наводима саслушаних сведока. Са друге стране, Апелациони суд је ценио исказе тужених, те исте у целости прихватио, оцењујући правилним и оцену исказа од стране првостепеног суда.

Имајући у виду утврђене чињенице, нису основани ни остали жалбени наводи тужиоца којима у ствари врше анализу изведених доказа, нарочито исказа сведока и странака и на свој начин интерпретира чињенично стање.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање које је након отворене расправе пред другостепеним судом и Апелациони суд прихватио као правилно и потпуно утврђено, првостепени суд је правилном применом правила о терету доказивања из члана 7, 228 и 231 ЗПП, правилно одлучио када је оценио да су тужени стекли споран део парцеле одржајем те да тужилац нема право да у складу са одредбом члана 37 и 42 ЗОСПО тражи заштиту од узнемиравања.

Приликом одлучивања о основаности жалбе и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужилац истицао у жалби али их није посебно образлагао применом члана 396 став 2 ЗПП-а, с обзиром да не могу довести до другачије, за тужиоца, повољније одлуке у овој правној ствари, имајући у виду правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилну примену правила о терету доказивања и законске претпоставке о постојању савесности од стране првостепеног суда.

Правилно је првостепени суд у време потребно за одржај урачунао и време за које је правни претходник тужене предметну парцелу, као савесни држалац, односно период од уговора о купопродаји до његове смрти, а након његове смрти одржај је наставио да тече државином овде тужене. Правилна је одлука првостепеног суда, обзиром да се у време потребно за одржај сагласно члану 30 Закона о основама својинскоправних односа – ЗОСПО ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80, 36/90, "Службени лист СРЈ", бр. 29/96, "Службени гласник РС", бр. 115/2005) урачунава и време за које су претходници садашњег држаоца држали ствар као савесни и законити држаоци, односно као савесни држаоци.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и одредби члана 28 и 72 ЗОСПО првостепени суд је правилно оценио да је тужена стекла право својине на делу спорне парцеле на основу одржаја као савестан држалац. Првостепени суд је правилно применио одредбу члана 72 ЗОСПО којом је прописано да се савесност државине претпоставља, те правилно оценио да је на тужиоцу био терет доказивања да тужена односно њен отац као правни претходник није био савестан, јер тужилац претпоставку савесности тужене и њеног правног претходника предложеним и приложеним доказима није оборио. Ово стога што савесност правног претходника тужене произлази из изведених доказа, које је и овај суд, као другостепени оценио, а након његове смрти државина овде тужене као њеног наследника је такође савесна, сагласно одредби члана 28 став 5 ЗОСПО.

На правилност побијане одлуке нису од утицаја ни жалбени наводи да су тужени постали несавесни моментом подношења тужбе у предмету П 419/07 тачније од момента успостављања катастарске међе од стране геометра Долић Родољуба дана 18.10.2005. године када је састављен записник о спроведеном омеђавању, обзиром да су до тог тренутка исти већ постали власници по основу савесног одржаја.

Наиме, према правилима о одржају, прихваћеним у судској пракси, савестан је онај држалац непокретности који оправдано верује да је њен власник, јер сматра да постоји законити правни основ за стицање својине на непокретности коју држи од претходног власника, а да није знао, нити према околностима случаја могао знати да непокретност коју држи није његова. Ово посебно имајући у виду да се ради о делу непокретности која је, како то, произлази из свих изведених доказа, била саставни део дворишта оца тужене, а затим тужених, који део је од парцеле тужиоца био одвојен зиданом оградом од цигле.

Осим тога, из свих изведених доказа произлази да у моменту пресуђења на том делу нема више пољопривредних машина па је и са тих разлога тужбени захтев тужиоца неоснован.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја ни жалбени наводи да првостепени суд није оценио чињенице које су неспорно утврђене у поступку који се између парничних странака водио пред Основним судом у Великој Плани П 419/07, обзиром да је првостепени суд управо оценио ове чињенице, те нашао да се ради о другом делу земљишта, на коме се не налази ограда од зидане цигле. Чињеница да су тужени обавезани да тужиоцу предају део у државину део парцеле која се не односи на

део земљишта које се помиње у овом поступку није од утицаја на правилност побијане пресуде.

Осим тога, првостепени суд је имао у виду и окончање поступка у предмету тог суда П 511/11 у који је извршио увид, како то произлази из разлога првостепене пресуде. Чињеница да тужени никада нису покретали поступак ради утврђења права својине на спорном заузетом делу није од утицаја на оцену првостепеног суда који је наведено у овом поступку решавао као претходно питање. Како тужилац није доказао да је поправљао зид од 1960. године и на тај начин био у судржавини спорног дела парцеле са туженима то на правилност побијане одлуке нису од утицаја ни жалбени наводи да су тужени са тужиоцем имали судржавину.

Са свега изложеног, а како се и осталим наводима жалбе тужиоца понавља све што је већ истицано током првостепеног поступка, Апелациони суд је након отворене расправе, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, одлучујући као у ставу првом изреке ове пресуде на основу члана 390 у вези члана 387 став 1 тачка 2 ЗПП-а.

С обзиром на исход спора и постигнути успех странака применом члана 401 тачка 2 ЗПП-а потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, који су туженима досуђени и обрачунати правилном применом одредби чланова 150, 153 и 154 ЗПП-а, те Таксене тарифе важеће у време настанка таксене обавезе, као и важеће Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важеће у време доношења побијане одлуке, имајући у виду вредност предмета спора.

Како се тужени нису жалили на досуђене трошкове, већ само тужилац, то су наведени трошкови као правилно досуђени и потврђени на основу овлашћења из члана 401 тачка 2 ЗПП-а, без обзира на измену тарифе и трошковник којим је пуномоћник тужених определио трошкове првостепеног поступка по новој Тарифи, обзиром да је првостепени суд правилно применио тарифу важећу у време доношења одлуке, на коју одлуку се тужени нису жалили, а отворена расправа није од утицаја на другачију одлуку.

Одлука о трошковима другостепеног поступка, у ставу другом и трећем изреке, донета је обзиром на успех странака у другостепеном поступку применом одредбе члана 165 став 1 у вези члана 153 и 154 ЗПП-а. Како тужилац није успео у другостепеном поступку одбијен је његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, а туженима су досуђени само трошкови заступања са приступом и паушалом од стране адвоката на једном рочишту.

Трошкови другостепеног поступка, који је вођен након ступања на снагу нове тарифе, су досуђени у складу са новом Тарифом, а у границама опредељеног захтева, и то на име заступања са приступом и паушалом у износу од 20.250,00 динара. Туженима нису досуђени путни трошкови за превоз адвоката јер се, по одредбама члана 154 ЗПП-а странци признају само нужни трошкове који су потребни за вођење парнице, у које трошкове не спадају путни и остали трошкови адвокату, у ситуацији када је странка

могла да ангажује адвокате из седишта суда и на тај начин спречи настанак додатних трошкова заступања.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић